

ΕΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ

Τόμος Β'.
ΑΡΙΘΜ. 37.

Συνδρομή, ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου καὶ 1. Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους, ἐξάμηνος μόνου
καὶ προπληρωτῆ: Πανταχοῦ φράγκ. χρ. 10 ἢ μάρκ. 8.

ΕΤΟΣ Β'.
τῇ 1/13. Ἰουλίου 1886.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΕΪΧΤΑΛ.

Ὁ σεβαστὸς γέρον, πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ὁποίου πάντοτε θὰ εὐγνωμονοῦσιν οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, εἶχε συγκατατεθῇ κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦ βίου του ἔτος, ὅτε ἀνεκινήθη ἐξ ἰδίας αὐτοῦ καὶ πάλιν ἀφορμῆς τὸ ζήτημα τῆς παγκοσμίου χρήσεως τῆς ἡμετέρας γλώσσης καὶ ἀντήλλαξε περὶ τούτου ὁ παλαιὸς τῆς φαινῆς ταύτης ἰδέας εἰσηγητῆς σκέψεις τινὰς μετὰ φίλου τῆς „Κλειοῦς“ συνεργάτου, νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ τὴν ἄδειαν τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνης του διὰ τοῦ φύλλου τούτου. Μετ' ἀρχαϊκῆς ἀνέκαθεν γράφων ἡμερότητος καὶ μετριοφροσύνης ἀφελεῖς πάντοτε ἀντέτασεν ἀντιρρήσεις εἰς τὴν φιλικὴν πρότασιν, ἐπέπρωτο δὲ νεκρὸν νὰ προφθάσῃ αὐτὸν ἡ ἐκτέλεσις τῆς τότε μελετηθείσης ὑπὲρ αὐτοῦ τιμητικῆς διαδηλώσεως, ὡς αὐτὸς ἀπεκάλει τὴν εὐγνώμονα μνεῖαν τῆς ἀκραίφνου πρὸς τὴν πατρίδα μας συμπαθείας του.

Ὁ Γουσταῦος Ἐϊχταλ ἦτο κράτιστος ἑλληνιστὴς καὶ μετὰ πολλῆς ἀγάπης ἐνέκυπτε μέχρι τέλους τοῦ μακροῦ βίου του εἰς τὴν μελέτην τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Τῶν μελετῶν τούτων ἀγλαοὶ καρποὶ πρόκεινται εἰς τοὺς φιλολογοῦντας διάφορα περὶ τῆς ἑλληνικῆς παιδείας καὶ φιλοσοφίας ἔργα, ἀλλὰ τὸ συμπαθέστερον αὐτῶν χαρακτηριστικὸν εἶνε ἡ ὄντως κοσμοπολίτις τοῦ ἀνδρὸς ἰδέα περὶ τῆς καθ' ἡμᾶς γλώσσης, ἣν ἐθεώρει ἐπαρκῆ καὶ καταλληλοτάτην πρὸς διεθνῇ χρῆσιν, ἐν ταῖς

ἐπιστημονικαῖς βέβαια ἀνακοινώσεσιν. Ἡμεῖς, ἀποτεινόμενοι εἰς ὠρισμένην Ἀναγνωστῶν τάξιν, δὲν εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ ἐκφέρωμεν οἰανδῆποτε περὶ τοῦ ζητήματος γνώμην καὶ περιοριζόμεθα ἀπλῶς νὰ συστήσωμεν αὐτὴν τὴν ἰδέαν ὡς φιλόκαλον ἐφεύρημα τοῦ γαλλικοῦ πνεύματος.

Τὸ θερμὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐνδιαφέρον τοῦ ἀνδρὸς δὲν ἐπεδεικνύετο ὡς νεκρὸν μόνον γράμμα ἐν βιβλίοις καὶ ἐπιστημονικαῖς πραγματείαις, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν περίστασιν καὶ ἀφορμὴν, διότι ὁ εὐγενὴς Γάλλος παρηκολούθει σὺν τῇ φιλολογικῇ παρ' ἡμῖν κινήσει καὶ τὴν πολιτικὴν ὡς καὶ τὴν κοινωνικὴν μας πρόοδον. Αὐτὸς εἶνε ὁ δραστήριος ἰδρυτὴς τοῦ ἐν Παρίσις Συλλόγου πρὸς ἐμφύχωσιν τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν καὶ ὁ ἀφανὴς, πολλάκις δὲ καὶ ἀνώνυμος ὑπὲρ ὑλικωτέρων ἐθνικῶν ἀναγκῶν χορηγός. Διότι ὁ Γουσταῦος Ἐϊχταλ ἔτυχεν νὰ συνδέσῃ τὴν νεανικὴν δραστηριότητά του μετὰ τὰς πρώτας περὶ πολιτικῆς ἀποκαταστάσεως προσπαθείας τῆς ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος, καὶ εἰς ἐποχὴν, ὅτε ὁ φιλελ-

* ἐν Nancy 1804, † ἐν Παρίσις τῇ 9. Ἀπριλ. 1886.

ληνισμός ἦτο χαρακτηριστικὸν αἶσθημα πάσης εὐγενοῦς καρδίας, κατὰ τὰς πρώτας δηλ. δεκαετηρίδας τοῦ αἰῶνος, ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλλάδα, διέτριψεν ἐπὶ δύο περίπου ἔτη παρ' ἡμῖν (1833—1835), εἰργάσθη ὑπὸ τοὺς τότε κυβερνήτας ὡς ἀνώτερος ὑπάλληλος, ἀμισθός ὅμως, καὶ ἀνεχώρησε μὴ εὖρων τὸ ἔδαφος κατάλληλον πρὸς καλλιεργίαν χρησιμωτάτων